

Se ve da bi rad vedel, radovedni bralček, kako je bilo nadalje? Povedal bi ti rad, a ne vem drugega kakor to, da je šla Lizika z očetom na Dunaj in da se jej je dobro godilo. Kako jej je zdaj, ne vem: najbrže tudi dobro! Ko bi jej ne bilo, bi vže pisala: saj zna!

P. B.

## Kako se je poboljšal Gomérčev Markec.



o vam je bil ptiček Gomérčev Markec! Ni še poteklo ne vem koliko let, odkar ga je štorcklja prinesla doli iz gorkega juga in ga dala Gomérčeveji materi za vezilce, vender je bil zrel, kakor jesenska tepka. Ali mislite, da je kaj maral za šolo in knjige? Dà, še tega bi mu bilo treba. Knjige in druge šolske stvari so mu ležale v zapečku in vzel jih je le takrat v roke, ko se je in to še prav z nejevoljo spravljaj v šolo. Svojih nalog ni napravil nikoli; nù, če je pa vže vender kaj napisal, bilo je vse zamazano in poznalo se je, da se mu je pač nekam mudilo, ko je pisal nalogo. In mudilo se mu je po vasi k drugim otrokom in tam mej njimi je upil in razsajal, da ga je bilo vsem več, kakor preveč. V šoli ni bilo takega nemirneža, kakor je bil Gomérčev Markec, prav na iglah je sedel in komaj čakal, da skoči čez šolski prag. Prišedši domóv — brž s knjigami v zapeček, v torbo pa kos kruha in hajdi na igro. In da-si je vedel, da ga čaka domá leskovo mazilce, igral se je in pohajkoval po vási malo ne do trdega mraka. Koliko sta ga roditelja prosila, da se poboljša, vender vse je bilo le bob v steno. Vsem se je zdelo, kakor da je Markec gluh za prošnje, slep za materine solzé in neobčutljiv za očetove šibe, zato ga pa tudi ni bil nihče vesel.

*Hm, čudno! najedenkrat Gomérčev Markec kakor bi ne bil več Gomérčev Markec.* Ni ga bilo več videti po vasi mej razposajenimi otroci, v šoli je bil prvi, naloge so mu bile v redu in čiste, odgovarjal je, da je bilo veselje in domá je bil ubogljiv in postrežljiv, da sta roditelja večkrat dejala, da ga ni boljšega otroka, kakor je njiju Markec.

Kako to?

Čujte kako!

Bilo je tam jedenkrat po Télovem. Ni ga bilo, pa niti za zdravilo lepega vremena. Deževalo je, lahko rečem, celih osem dni, in naš potok je tako narasel, da je malo manjkalo, da se ni razlil po njivah in travnikih. O Télovem se je pa kar najedenkrat izpremenilo. Megle in oblaki so se razpodili in prisijalo je solnčice ne samó lepo rumeno, nego tudi gorko. Pripekalo je takó, da se je človek potil celó v senci. Bilo je pravo poletno popóldne.

Pri Gomérčevih so ravno poobedovali.

— Mati, jaz grem malo na vrt — dejal je razposajeni Markec in pograbil klobuk.

— Na vrt smeš, ali drugam nikamor — odgovorila mu je mati; ali naš Markec je ni več slišal, ker jo je hitro popihal na vrata. To še ne bi bilo nič hudega, da je Markec odšel res na vrt, da se ni odsmuknil ob ograji doli po vási. Továrišev ni dolgo iskal — Golobov Tinče in Vrtinov Tiček — razposajenca kakor Markec, sta se vže podila tam ob cesti.

— Markec! Markec! — zakličeta, ko ga ugledata — kaj počnemo danes? — Ali Markec molči in še le, ko se mu továriša približata, reče jima tiho in oprezno:

— Kopat se pojdemo, kopat, doli pod Palčičev mlin. —

Hm, nagovarjati ju ni bilo treba, predlog je bil obema všeč. Hajdi toraj k potoku!

Doli pod vasjó, ne daleč od Palčičevega mlina, tam je bilo vaško kopališče. Naši trije junaki so bili kmalu na mestu. Veselili so se, kako se bodo hladili v hladnej vodi in veslali sem ter tjà kakor žabe po površini. Dà, ali ne bo dalo! Ko pridejo do potoka hitro jim minejo vse te prijetne misli iz glave, ker je bil potok od silnega deževja še vedno velik in v deroče njegove valove bi se upal le kak spreten plavač, ne pa naši trije poniglavci.

— Jaz vže ne grem v vodo — reče Tinče.

— Jaz tudi ne! — pristavi Tiček.

— Kaj pa ti?

— Hm — jaz pa pojdem, če tudi sam. Kaj bi se takó bal? — odgovori tovarišema Markec.

— Nikar ne hodi!

— Pa grem!

Tovariša mu nista hotela ugovarjati, a Markec je vrgel hitro svoje oblačilce raz sebe in štrbúnk! v vodo. — „Bedaka, kaj se neki bojita; takó prijetno je v vodi!“ — dejál je njima in odplaval bolj k sredi, da se pokaže pred tovarišema. Ali v svojo nesrečo. V sredi potoka je bil tir vode močnejši, pograbil je Markec in ga drvil dalje doli po potoku. Kolikor se je Markec trudil in mahal z rokama in nogama, da pride h kraju, vse je bilo zamán. Voda ga je nesla vedno dalje. Tinče in Tiček mu nista mogla pomagati in v svojej otročjej lehkomiselnosti sta pobegnila od ondot, a ne da bi bila hitela ljudi klicat. Slaba bi bila z Markeem, da ni prinesla sreča starega Palčiča, majhenega a dobrega možička, kateri je ob potoku z ostjó ribe lovil. Začuvši krik Markčev, katerega je voda drvila vedno dalje in katerega so vže zapuščale vse njegove moči, prišel je bliže in spoznavši nevarnost, podal Markcu dolgi ščap, na katerega so bile nasajane osti in ga tako rešil.

— Nesreča ti neveljava! — dejal je možiček in ostro pogledal Markca. — „Povsod, kjer je kaka neumnost, ti si — prvi; kdo te je motil, da greš v deroči potok. Našeškal bi te pošteno, zaslužil si, vender naj ti bode, strahú si se naužil dosti. Vedi da ti je malo manjkalo, da se nisi utopil, bodi ti to v opomin, da se vže jedenkrat popraviš in postaneš tak, kakeršni so drugi dobri otroci. — Pomni si to! — pristavil je še starček in odšel dalje ob potoku.

Pretresle so te besede Markca. Bližnja smrt in lepo svarilo sta vsega izpremenila. Hitro se je oblekel in odhitel jokajoč domóv k materi.

— Kaj ti je? — vprašala ga je mati.

A Markec ni odgovoril ničesar le ihtel se je še glasneje.

— Mati, oprostite, od sedaj bodem ves drugačen! — dejal je Markec, povedal materi ves dogodek in jej trdno obljubil, da postane drugačen. In bil je Markec mož beseda, bil je odslej priden in ubogljiv, roditeljema v veselje, a drugim otrokom v lep zgled. Kadar koli utegne, odhiti k staremu Palčiču, s katerim sta si najboljša prijatelja. Ves udan mu, kakor drugemu očetu, poslušá ga rad, saj mu zna dobri starček toliko lepega povedati. In kaj mu ne bi pripovedoval? — Saj stari Palčič mnogo zna in rad pripoveduje dobrim otročičem. —

*Peter Vudý.*